

[Arbejdsministeren]

om en reduktion i forhold til 1982, men jeg erkender, at der under de skiftende borgerlige regeringer har været flere ansatte i Arbejdstilsynet, end der er i dag.

Ud over at der i dag er flere ansatte i Arbejdstilsynet end i 1982, er der under de skiftende borgerlige regeringer sket en kraftig udbygning af andre dele af arbejdsmiljøapparatet, specielt Bedriftssundhedstjenesten, også kaldet BST. Hvor der i 1982 ifølge Socialforskningsinstituttets publikation nr. 131, »Bedriftssundhedstjenesten under opbygning«, var ansat 258 fuldtidsmedarbejdere i BST-systemet, så er medarbejderantallet i dag oppe på ca. 650. Samtidig er kvaliteten af arbejdet i BST blevet væsentligt forbedret i perioden, og samtidig er prioriteringsgrundlaget for arbejdsmiljøarbejdet blevet forbedret, så der kan sættes ressourcer ind på de områder, hvor det har den største effekt. Arbejdsmiljøindsatsen er således ikke alene blevet tilført flere ressourcer – den er også blevet mere effektiv.

SF finder, at regeringens manglende interesse for arbejdsmiljøindsatsen viser sig ved, at regeringen kun har fremsat ét lovforslag om ændring af arbejdsmiljøloven. Jeg skal for god ordens skyld gøre opmærksom på, at der siden 1982 faktisk, så vidt jeg har fået oplyst, er fremsat 3 lovforslag om ændring af arbejdsmiljøloven samt 1 lovforslag om arbejdsmiljø i Grønland, og 3 af disse forslag er vedtaget.

Men nu er det jo ikke antallet af lovforslag, der viser, hvor højt eller hvor lavt regeringen prioriterer arbejdsmiljøområdet. Det er sådan, at Folketinget i 1975 vedtog en rammelov på arbejdsmiljøområdet, der gav arbejdsministeren brede rammer til i et tæt samarbejde med arbejdsmarkedets parter i Arbejdstilsynet at fastsætte arbejdsmiljøregler på en sådan måde, at de hele tiden er i tæt sammenhæng med den tekniske og sociale udvikling i samfundet.

Arbejdsministrene har gennem tiden forvaltet denne rammelov sådan, at vi i dag på en række områder har måske verdens skrappeste arbejdsmiljøregler. Lad mig blot nævne reglerne om organiske opløsningsmidler, om genteknologi og om asbest.

Beslutningsforslaget indeholder et forslag om, at arbejdsgiverne skal betale en gradueret afgift eller et gebyr til Arbejdstilsynet afhængigt af virksomhedens, institutionens eller branchens arbejdsmiljøstandard, men der er ik-

ke rigtig præcise anvisninger på, hvordan en sådan graduering skal foretages. Jeg gør opmærksom på, at dette givetvis i praksis vil medføre ganske store vanskeligheder.

Jeg kan oplyse, at på et nærbeslægtet område, nemlig arbejdsskadeforsikringsområdet, har spørgsmålet om graduering af arbejdsskadeforsikringspræmierne efter arbejdsmiljøstandard gentagne gange været gjort til genstand for omfattende udvalgsarbejder, uden at det er lykkedes at finde en egnet model. De hidtidige overvejelser har vist, at en graduering af arbejdsskadeforsikringspræmierne vil medføre en omfattende administrativ merbelastning af Arbejdstilsynet. En indførelse af et gradueret gebyr i den form, SF har foreslået, vil få de samme konsekvenser.

I Arbejdsministeriet arbejder vi løbende med at vurdere, om der på arbejdsmiljøområdet er områder, hvor der på forsvarlig måde kan gennemføres brugerbetaling. Sådanne ordninger må dog nøje vurderes, idet brugerbetaling på arbejdsmiljøområdet vil påvirke virksomhedernes konkurrenceevne. Brugerbetaling i større målestok bør derfor ses i international sammenhæng, f.eks. som led i EF's forebyggende arbejdsmiljøarbejde.

De nuværende gebyrordninger er udtryk for brugerbetaling, ligesom virksomhedernes betaling til BST og til Arbejdstilsynets forsknings- og undervisningsvirksomhed er udtryk for, at regeringen ikke er fremmed over for at lade virksomhederne betale en del af arbejdsmiljøindsatsen.

Regeringen kan ikke støtte SF's beslutningsforslag af de grunde, jeg har fremhævet.

Taanquist (S):

Forslaget her er godt nok, og vi skal også nok støtte det, men det har jo, som man også kan høre på arbejdsministeren, ikke en chance. Der er ikke noget ønske hos et flertal her i Folketinget om at styrke det forebyggende arbejde. Til trods for at det har været udtalt adskillige gange, er der heller ikke noget ønske om at forsøge at lægge udgifterne som følge af dårligt arbejdsmiljø tilbage til arbejdsgiverne eller til produktionen.

Vi ved, at alle de forslag – det fremgik vist også tydeligt af arbejdsministerens tale – der har været om på forskellig måde at lægge udgifterne hen, hvor de hører hjemme, og graduere